

Sygn. akt II C 51/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego A. M.

Protokolant : sekr. sąd. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy

z powództwa M. O.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą
w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. O.:

a) kwotę 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia;

b) kwotę 6.710,00 zł (sześć tysięcy siedemset dziesięć złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;

c) kwotę 884,00 zł (osiemset osiemdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddała powództwo w pozostałej części;

3. nakazuje zwrócić na rzecz powódki M. O. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 14 czerwca 2016 roku;

4. obciąża stronę pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 1.593,64 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygnatura akt II C 51/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 15 grudnia 2015 roku skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, powódka M. O. wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 4.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.000,00 zł tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami leczenia, wraz z ustawowymi odsetkami za

opóźnienie od dnia 24 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż w dniu 22 maja 2013 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego powódka doznała urazu odcinka szyjnego kręgosłupa oraz wstrząśnienia mózgu. Sprawcą zdarzenia był kierujący pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, które w toku postępowania likwidacyjnego uznało swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznało na rzecz powódki kwotę 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 790,00 zł tytułem odszkodowania (pozew k. 2-5).

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości kwestionując je co do wysokości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (odpowiedź na pozew k. 36-38.).

W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2019 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 4.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 7.070,00 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty (pismo procesowe k. 217-219, pismo procesowe – głos do protokołu k. 297-298).

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2019 roku Sąd na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. (postanowienie k. 228).

W piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2019 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości, w tym również w zakresie rozszerzonym oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł (pismo procesowe k. 236-237)

W piśmie procesowym z dnia 22 marca 2019 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko procesowe, w tym wszystkie twierdzenia i wnioski swojego poprzednika prawnego (pismo procesowe k. 246-248v.).

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2020 roku Sąd ustalił, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wstąpiła do sprawy w miejsce pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. reprezentowaną przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W.. Sąd zwolnił od dalszego udziału w sprawie w charakterze pozwanej (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. reprezentowaną przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W. (postanowienie 284).

W toku postępowania strony pozostały przy swoich stanowiskach w sprawie (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 14 września 2020 roku).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 maja 2013 roku około godziny 15.27 w Ł. na wysokości posesji numer (...) przy ulicy (...), doszło do zdarzenia drogowego. Kierujący samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), W. B. włączając się do ruchu uderzył w pojazd marki A.

o numerze rejestracyjnym (...), którego pasażerką była powódka. Sprawca wypadku w dacie zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. W stosunku do W. B. toczyło się postępowanie

karne. Wyrokiem nakazowym z dnia 10 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi uznał kierującego pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu (okoliczność bezsporna, a także wyrok k. 79, dokument k. 146).

Z miejsca zdarzenia powódka została przewieziona karetką pogotowia ratunkowego do szpitala im. K. w Ł., gdzie była hospitalizowana do dnia 24 maja 2013 roku. Po przeprowadzeniu niezbędnych badań w szczególności tomografii komputerowej głowy, odcinka szyjnego i piersiowego kręgosłupa oraz konsultacji z lekarzem neurologiem, u powódki rozpoznano uraz uogólniony odcinka szyjnego kręgosłupa i wstrząśnienie mózgu. Powódce zalecono leki przeciwbólowe i dalsze leczenie ambulatoryjne (dokumentacja medyczna k. w aktach sprawy)

Od dnia 28 czerwca 2013 roku powódka rozpoczęła leczenie u fizjoterapeuty, korzystając z pięciu cykli zabiegów. Ostatni cykl zabiegów rozpoczął się w dniu 3 października 2013 roku. Powódka podjęła leczenie rehabilitacyjne prywatnie ze względu na długi czas oczekiwania na wizyty w ramach NFZ. Powódka wydatkowała na zabiegi fizjoterapeutyczne łączną kwotę 7.500,00 zł (dokumentacja medyczna w aktach sprawy, faktury k. 17-18, zeznania świadka P. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 22 lutego 2017 roku, czas elektroniczny 00:05:01-00:11:28)

Powódka w wyniku wypadku w dniu 22 maja 2013 roku doznała wstrząśnienia mózgu i uogólnionego urazu odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódka nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Powódka w związku z przebyłym urazem podjęła leczenie fizjoterapeutyczne. Ze względu na fakt, iż w chwili zdarzenia powódka była w pierwszym okresie ciąży, jej postępowanie w zakresie podjęcia leczenia fizjoterapeutycznego, zamiast stosowania farmakoterapii było uzasadnione. Powódka na zabiegi fizjoterapeutyczne – 5 cykli – wydała kwotę 7.400,00 zł. W ramach NFZ kolejki na zabiegi rehabilitacyjne czy fizjoterapeutyczne przekraczały okres 6 miesięcy. U powódki występują zmiany zwyrodnieniowe, które nie są związane z wypadkiem z dnia 22 maja 2013 roku (pisemna opinia biegłego neurologa k. 166-168).

Powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 22 maja 2013 roku w zakresie narządów ruchu doznała naciągnięcia kręgosłupa szyjnego. U powódki występują niewielkie zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i wzmoczona wiotkość wielostawowa. Po zastosowanym leczeniu zachowawczym i postępowaniu usprawniającym obecnie pozostaje mierny zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności. W wyniku wypadku z dnia 22 maja 2013 roku powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu. Zakres cierpień fizycznych powódki w związku z doznanymi w dniu 22 maja 2013 roku obrażeniami narządów ruchu był nieznaczny. Było to związane z doznawanym bólem, pozostawianiem w niewygodnym unieruchomieniu w kołnierzu ortopedycznym przez miesiąc po kilka godzin w ciągu dnia, zabiegami i ćwiczeniami usprawniającymi, odczuwanymi ograniczeniami w sprawności. Dolegliwości bólowe, wymagające systematycznego stosowania leków, trwały przez okres około 2 tygodni po wypadku. U powódki po zdarzeniu w dniu 22 maja 2013 roku były wskazania do stosowania leczenia usprawniającego w poradni rehabilitacyjnej. W przypadku powódki, wszystkie zabiegi usprawniające jakie wykonano były uzasadnione doznanymi obrażeniami narządów ruchu.

W okresie ciąży przeciwwskazane są zabiegi medyczne z zastosowaniem lasera, zwłaszcza w pierwszym trymestrze. W sytuacji zaistnienia wzmoczonego napięcia mięśni przykręgosłupowych u kobiet w ciąży wystarczające powinno być zastosowanie delikatnego masażu. Powódka jest osobą o wzmoczonej wiotkości wielostawowej, jednak nie należy tego traktować jako schorzenia (pisemna opinia biegłego chirurga k. 265-267).

Pismem z dnia 19 marca 2014 roku powódka zgłosiła szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń, wnosząc o zapłatę kwoty 50.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 7.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia w terminie 30 dni. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2014 roku pozwany przyznał na rzecz powódki kwotę 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 790,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pismem z dnia 3 listopada 2014 roku powódka odwołała się od decyzji pozwanego z dnia 24 kwietnia 2014 roku. W piśmie z dnia 23 stycznia 2015 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i odmówił wypłaty dalszej części świadczeń pieniężnych na rzecz powódki (zgłoszenie szkody k. 19-20, decyzja k. 21, pismo k. 22-23, pismo k. 24).

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumenty lub ich kserokopie, stosując w tym względzie art. 308 k.p.c.

Pełnowartościowymi dowodami w sprawie są złożone do akt sprawy opinie biegłego neurologa i ortopedy, którzy w sposób logiczny i spójny udzielili odpowiedzi na pytania sądu oraz w sposób wyczerpujący i jasny uzasadnili wnioski płynące ze sporządzonych przez nich opinii.

Sąd pominął wniosek strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ortopedy, wobec faktu, iż powódka nie uiściła zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, do czego była zobowiązana zarządzeniem z dnia 24 stycznia 2020 roku.

Sąd pominął wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego neurologa na wnioskowane okoliczności, mając na uwadze, że wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Stosownie zaś do treści art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Pozwany nie kwestionował ani podstawy swej odpowiedzialności, ani istnienia obowiązku naprawienia wyrządzonej powódce szkody na osobie. Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania ponad wypłaconą kwotę. W odniesieniu do roszczenia

o odszkodowanie podniósł, że powódka mogła skorzystać ze świadczeń medycznych refundowanych przez NFZ. Podał w wątpliwość odbycie przez powódkę zabiegów fizjoterapeutycznych.

Powódka w toku postępowania domagał się zadośćuczynienia w wysokości 4.000,00 zł.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienie psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia).

W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nigdzie nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle majątkowych stosunków społeczeństwa. Przez krzywdę należy przy tym rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz

cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i ich następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi uszkodzeniami ciała lub rozstroju zdrowia. Przy czym w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłość (na tym, bowiem polega całościowy charakter zadośćuczynienia).

W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, bowiem, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiarów kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy trzeba, zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, w tym rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadków (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury, wiek poszkodowanego (por. uchwała pełnego składu izby cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145; wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1965 roku, III RP 280/65, OSNCP 1966/10/168; 10 października 1967 roku, I CR 224/67, OSNCP 1968/6/107; 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968/2/37; 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 283/80, OSNCP 1981/5/81; uchwała Sądu Najwyższego z 8 grudnia 1983 roku, OSNCP 1974/10/145; wyroki z 10 grudnia 1997 roku, III CKN 219/97, M. Prawn. 2011/17/948; 10 czerwca 1999 roku, II UKN 681/98 OSNAP 16/00/626; 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98 Lex nr 52776; 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, Lex nr 50884; 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, Lex nr 80272; 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03 OSNC 2005/2/40; 10 marca 2006 roku, IV CSK 80/05 OSNC 2006/10/175; 9 listopada 2007 roku, V CSK 245/07, OSNC - ZD 2008 nr D, poz. 95; 14 lutego 2008 roku, II CSK 536/07, OSP 2010/5/47; 26 listopada 2009 roku, III CSK 62/09, OSNC - ZD 2010 nr C, poz. 80).

Zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana, bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 r. (I PK 145/10 Lex nr 794777) stwierdził, że przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., nie można pomijać notoryjnego faktu, iż w obecnej sytuacji społeczno - gospodarczej, polskie społeczeństwo jest w wysokim stopniu rozwarstwione pod względem poziomu życia i zasobności majątkowej. Wysokość stopy życiowej społeczeństwa jedynie w sposób uzupełniający (w aspekcie urzeczywistniania zasady sprawiedliwości społecznej - art. 2 Konstytucji RP) może rzutować na wysokość zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu za doznaną krzywdę. Kwestią zasadniczą jest rozmiar szkody niemajątkowej. Natomiast w wyroku z dnia 4 listopada 2010 roku (IV CSK 126/10, Lex nr 898263) Sąd Najwyższy przyjął, że odpowiedniość sumy zadośćuczynienia, o której stanowi art.445 § 1 k.c. ma służyć złagodzeniu negatywnych doznań, ale nie może być jednocześnie źródłem wzbogacenia. Zadośćuczynienie powinno mieć przede wszystkim kompensacyjny charakter, musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia trafnie łączy tę wysokość z poziomem stopy życiowej społeczeństwa, ale nadto musi być realna i odpowiednia. Zasada ta ma jednak uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczych, jakimi są rozmiar szkody niemajątkowej i kompensacyjna rola zadośćuczynienia. Stopa życiowa poszkodowanego nie może wyznaczać wysokości rekompensaty za wyrządzoną mu krzywdę. Indywidualizm każdego przypadku i każdej krzywdy jest nacechowany subiektywizmem, co sprawia, że relatywizowanie in abstracto zadośćuczynienia bywa zawodne, dlatego nie można w zakresie ustalania wysokości sum zadośćuczynienia, abstrahować od konkretnego przypadku. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi uprawnienie sądu i w tym zakresie dysponuje on swobodną decyzją. Nie oznacza to jednak dowolności w ustaleniu należnego zadośćuczynienia a przyznanie go przez sąd w wysokości nieodpowiedniej do wszystkich okoliczności stanowiących podstawę jego ustalenia (zbyt wysokiej lub zbyt niskiej) narusza art. 445 § 1 k.c. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, Lex nr 484718; 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, Lex nr 183777; 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 Lex nr 794777).

Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może, zatem stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej

strony jednak zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, nawiązując do warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma oczywiście podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto ze względu na swoją wysokość represję majątkową. Doznanej przez powoda krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia, bowiem charakter szkody niemajątkowej decyduje o jej niewymierności, a pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony.

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, iż zasadnym jest ustalenie należnego powódce zadośćuczynienia na poziomie 5.000,00 zł. W ocenie Sądu wypadek, w którym uczestniczyła powódka spowodował u niej cierpienia psychiczne i fizyczne. W następstwie wypadku powódka doznała wstrząśnienia mózgu i uogólnionego urazu odcinka szyjnego kręgosłupa. Bezpośrednio po kolizji była hospitalizowana oraz zmuszona podjąć leczenie ortopedyczne i neurologiczne. Niezbędne było także wdrożenie leczenia fizjoterapeutycznego. Wypadek stanowił dla powódki źródło negatywnych przeżyć, które były tym bardziej uciążliwe ze względu na fakt, iż powódka była w początkowym okresie ciąży. Reasumując, adekwatnym do krzywdy powódki zadośćuczynieniem jest kwota 5.000,00 złotych. Mając na uwadze, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał na rzecz powódki 1.000,00 zł, Sąd zasądził na jej rzecz dalszą część zadośćuczynienia w kwocie 4.000,00 zł.

Powódka w toku niniejszego postępowania dochodziła również odszkodowania w kwocie 7.070,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Tak wyartykułowane roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej całości. Zgodnie bowiem z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała czy rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym - zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej - przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 roku, II CKN 1018/00, Lex nr 75352). W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, a więc także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich (wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1971 roku, II CR 427/71, OSP 1972/6/108), kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji (uchwała Sądu Najwyższego (7) z 19 czerwca 1975 roku, PRN 2/75, OSNC 1976/4/70; wyrok Sądu Najwyższego z 21 maja 1973 roku, II CR 194/73, OSP 1974/4/83).

Oceniając zasadność roszczenia powódki w zakresie odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia Sąd oparł się, w głównej mierze, na złożonej do akt sprawy treści opinii biegłego neurologa, który wyraźnie wskazał, że podjęcie przez powódkę leczenia fizjoterapeutycznego po zdarzeniu z dnia 22 maja 2013 roku pozostawało w pełni uzasadnione. Powódka będąc w początkowym okresie ciąży słusznie zrezygnowała z leczenia farmakologicznego na rzecz zabiegów fizjoterapeutycznych. Nadto podniósł, że zasadnym było skorzystanie przez powódkę z prywatnej opieki medycznej w zakresie zabiegów rehabilitacyjnych ze względu na długi okres oczekiwania na zabiegi w ramach NFZ przekraczający 6 miesięcy. Powódka złożyła do akt sprawy rachunki za zabiegi fizjoterapeutyczne (5 cykli), które opiewają na łączną kwotę 7.500,00 zł. W toku postępowania likwidacyjnego powódka otrzymała odszkodowanie w związku z poniesionymi kosztami leczenia w wysokości 790,00 zł, tym samym zasadnym jest zasadzenie na rzecz powódki kwoty 6.710,00 zł (7.500,00 zł – 790,00 zł = 6.710,00 zł)

W ocenie Sądu powódka nie wykazała natomiast zasadności poniesienia kosztów leczenia w związku z odbyciem prywatnych konsultacji medycznych za łączną kwotę 360,00 zł. Na podstawie złożonych do akt sprawy faktur z tytułu prywatnych wizyt lekarskich, nie jest możliwe zweryfikowanie jakiego rodzaju były to badania lekarskie ani jakiej specjalności lekarz konsultował powódkę, tym samym nie jest możliwe ustalenie związku pomiędzy konsultacjami medycznymi a doznanymi przez powódkę urazami wskutek zdarzenia z dnia 22 maja 2013 roku. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił roszczenie powódki w zakresie odszkodowania ponad zasądzoną kwotę 6.710,00 zł.

Uzasadniając zasadność zasądzenia odsetek wskazać należy, iż zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa przepis art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zaś, gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (§ 2 art. 817 k.c.).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 zd. 1 k.c.).

W pozwie z dnia 15 grudnia 2015 roku powódka wniosła zasądzenie kwoty 1.000,00 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 4.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 kwietnia 2014 roku. W piśmie procesowym z dnia 18 stycznia 2019 roku powódka rozszerzyła powództwo w zakresie odszkodowania i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 7.070,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 kwietnia 2014 roku.

Powódka swoje roszczenie zgłosiła stronie pozwanej pismem z dnia 19 marca 2014 roku, w którym sprecyzowała, iż żąda zasądzenia odszkodowania w kwocie 7.500,00 zł oraz zadośćuczynienia w wysokości 50.000,00 zł. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana wydała w dniu 24 kwietnia 2014 roku decyzję.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził odsetki od zasądzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania zgodnie z żądaniem pozwu to jest od dnia 25 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Sąd miał bowiem na uwadze okoliczność, iż pozwana w dacie wydania decyzji to jest w dniu 24 kwietnia 2015 roku winna w sposób prawidłowy ustalić wysokość zadośćuczynienia oraz odszkodowania należnego stronie powodowej.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98§1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka żądała kwoty 11.070,00 zł, natomiast zasądzona kwota 10.710,00 zł stanowi około 97% roszczenia. Na koszty procesu w kwocie poniesione przez powódkę, złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 250,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa wraz z opłatą od pełnomocnictwa substytucyjnego – 34,00 zł. Stawka wynagrodzenia pełnomocnika powoda została ustalona w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.). Wysokość opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych ustalono na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

W związku z faktem, iż powódka uiściła w toku postępowania zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego, która nie została wykorzystana, Sąd na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 600,00 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Na podstawie art. 113 ust. 1, cytowanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w zw. z art. 98§1 k.p.c. nakazano pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty 1.593,64 zł tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.